

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. H.**
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem náměstí Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2019, č. j. MSK 131218/2018,
o přestupcích

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kravaře ze dne 30. 7. 2018, č. j. MUKR 12678/2018, ve věci přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a 125 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce v žalobě podrobně rozvedl pět žalobních bodů.
2. Za první žalobce namítá nesprávné doručení písemnosti obsahující sdělení obvinění z přestupku, předvolání k ústnímu jednání s výzvou k možnosti seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí. Uvedená písemnost byla žalobci doručena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb České pošty, s. p. tzv. fikcí doručení podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Nicméně žalobce je držitelem datové schránky podnikající fyzické osoby X a primárně mu mělo být podle § 19 odst. 1 správního řádu doručováno prostřednictvím této datové schránky. Jedná se o vadu řízení, která mohla být zhojena, pokud by si žalobce písemnost doručovanou prostřednictvím České pošty, s. p. převzal. Žalobce si však písemnost fakticky nepřevzal, a proto ke zhojení vady řízení nedošlo. Současně žalobce namítá, že správní orgán nemohl uplatnit fikci doručení předmětné písemnosti, protože podle judikatury Nejvyššího správního soudu je fikce doručení vyloučena v situaci, kdy má adresát zřízení a zpřístupněnu datovou schránku a správní orgán mu nesprávně doručuje prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Žalobce podotýká, že jinak mu jsou běžně do jeho datové schránky fyzické podnikající osoby doručovány písemnosti ze strany orgánů veřejné moci, a proto spoléhal, že Městský úřad Kravaře mu bude tímto způsobem doručovat písemnosti také. Fikce doručení nemohla nastat ani z toho důvodu, že žalobce má evidovanou adresu trvalého pobytu na ohlašovně Obecního úřadu Štáblovice, kde nemá domovní schránku a nebyl ohlašovnou vyzván k vyzvednutí uložené zásilky. Ohlašovna má dle zákona povinnost zajistit vhodné místo, kde bude možné uložit oznámení o uložení zásilky a výzvu s poučením. Tímto místem je u Obecního úřadu Štáblovice úřední deska obce, kde byly v roce 2018 výzvy žalobci běžně zveřejňovány, avšak v roce 2017 nebylo na úřední desce obce žádné oznámení o uložení zásilky žalobce zveřejněno, což žalobce prokazuje obsahem elektronické úřední desky obce Štáblovice za rok 2017. Oznámení o zahájení řízení nebylo žalobci zákonným způsobem doručeno, a proto řízení o přestupku dosud zahájeno nebylo. Současně nemohly být dány podmínky, aby podle § 80 odst. 4 přestupkového zákona mohlo být jednáno v přítomnosti obviněného.
3. Za druhé žalobce namítá porušení zásady materiální pravdy. Správní orgán nevyslechl svědka M. H., která se nacházela ve vozidle při zastavení hlídkou Policie ČR. K odstranění rozporů mohli být předvoláni také policisté provádějící kontrolu. Použitý důkaz videozáznam Policie ČR nezachycuje souvisle celou situaci, nýbrž je sestříhaný z jednotlivých momentů a dostatečně tedy neprokazuje průběh celé situace. Videozáznam, který je součástí správního spisu, má celkovou délku 32 minut, přitom silniční kontrola žalobce trvala přibližně 2 hodiny.
4. Za třetí správní orgán nesprávně posoudil odmítnutí podrobit se vyšetření, zda žalobce není ovlivněn jinou návykovou látkou. Žalobce nesouhlasí, že „konkludentně zcela prokazatelně a opakovaně“ mařil snahu policisty k provedení vyšetření, jak žalovaný uvádí v napadeném rozhodnutí. Dále nebyl ani řádně poučen o následcích spojených s odmítnutím vyšetření. U poučení, které mělo být žalobci dáno v papírové formě, není

jeho obsah zachycen ve videozáznamu a existují pochybnosti, zda byla žalobci předložena i jeho druhá strana, neboť u kolonky vyjádření řidiče není nic uvedeno, a to ani ze strany policejního orgánu, jako například, že se řidič odmítl vyjádřit nebo dokument podepsat. V každém případě by se jednalo o poučení ex post. Dále žalobce namítá, že výzva k podrobení se orientačnímu vyšetření zjišťujícímu přítomnost jiné návykové látky nebyla důvodná. Ohrazuje se proti tvrzení policejního orgánu, které je součástí úředního záznamu ze dne 26. 8. 2017, že je uživatelem omamných a psychotropních látek. Povinnost řidiče podrobit se zkoušce, zda není ovlivněn návykovými látkami, je upravena § 5 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, a odkazuje na zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 16 odst. 3 tohoto zákona je zde povinnost podrobit se takové orientační zkoušce nebo odbornému lékařskému vyšetření jen tehdy, že se lze důvodně domnívat, že osoba řídí pod vlivem jiné návykové látky nebo tehdy, že je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím návykové látky. Žalobce přitom sám nejevil žádné známky požití návykové látky. K podrobení vyšetření je povinen přistoupit policista až poté, co nabyde podezření, že řidič požil jiné návykové látky, když podle čl. 61 odst. 3 závazného pokynu policejního prezidenta č. 160 policista toto podezření získává z chování a vystupování řidiče, nikoliv z poznatků, že má být řidič uživatelem jiných návykových látek.

5. Za čtvrté se žalovaný dle žalobce nezabýval odvolací námitkou podjatosti jednoho ze zasahujících policistů, což může vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce již na místě samém namítal, že policista je zaujatý, neboť ho vyšetřoval pro podezření z distribuce omamných a psychotropních látek.
6. Za páté žalobce uvádí, že dopravní značka zákaz vjezdu nebyla umístěna na daném místě tak, aby bylo možné ji vidět ještě předtím, než ji vozidlo svojí přední částí míjelo a ve spisu se nenachází žádný důkaz, že dopravní značka byla umístěna tak, aby byla dobře viditelná. V místě se konala pouť sv. Bartoloměje v Kravařích a stejný manévr jako žalobce učinili řidiči nejméně desítek vozidel, avšak pouze žalobce byl policejní hlídkou zastaven. V takovém případě dle názoru žalobce žalovaný nedostatečně posoudil, zda jednání žalobce naplňovalo materiální znak přestupku, tedy zda byla dána společenská škodlivost jednání žalobce dle § 5 přestupkového zákona. Žalobce se nemohl z důvodu za ním stojících vozidel na místě otočit, a tak měl jedinou možnost pokračovat na místo, kde by bylo možné se s automobilem bezpečně otočit a odjet opačným směrem.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V době doručování předmětné písemnosti neměl žalobce aktivní datovou schránku fyzické osoby. Jelikož se žalobce dopustil přestupku jako fyzická osoba, nikoliv jako fyzická osoba podnikající, nemají správní orgány podle zákona o elektronických úkonech povinnost doručovat písemnosti do datové schránky fyzické osoby podnikající. Správní orgán doručoval správně na adresu trvalého pobytu žalobce a řízení bylo řádně zahájeno a žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání. Žalovaný ke druhé žalobní námitce uvedl, že se skutkovým stavem věci podrobně zabýval v napadeném rozhodnutí a má jej za spolehlivě zjištěný z videozáznamu a dalších podkladů obsažených ve spisu. Žalobce byl policistou řádně vyzván k podrobení se orientačnímu vyšetření na přítomnost jiných návykových látek a poučen o důsledcích plynoucích z odmítnutí této výzvy. Zcela úmyslně mařil snahu policisty o učinění výzvy a realizaci úkonů souvisejících. Skutková podstata přestupku byla naplněna i konkludentním nesouhlasem. Z chování

žalobce bylo zřejmé, že se vyšetření nehodlá podrobit, policista zcela nad rámec žalobce vyzýval k lékařskému vyšetření opakovaně. Výzvy považuje žalovaný za jednoznačné a srozumitelné. Žalobce prokazatelně vjel vozidlem do působnosti dopravního značení zákaz vjezdu, tedy se choval v rozporu s právními předpisy. Z kamerového záznamu je zřetelné, že vystupoval nestandardně a postup policie byl tedy odůvodněný, neboť bylo na jejich uvážení, aby v dané situaci vyhodnotili potencionální ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Policisté logicky vozidlo zastavili a vyzvali řidiče k orientačnímu a následně lékařskému vyšetření na přítomnost jiných návykových látek, když jim byl žalobce znám kvůli OPL, choval se nestandardně a porušil dopravní značení. Ke čtvrtému bodu žaloby žalovaný uvedl, že námitkou podjatosti se v textu napadeného rozhodnutí zabýval opakovaně, konkrétně na straně 6 v bodu č. 5 napadeného rozhodnutí, a tedy nejsou pravdivá tvrzení žalobce, že se žalovaný uvedenou námitkou nezabýval. K poslední žalobní námitce žalovaný uvedl, že umístění dopravního značení je patrné z mapy, která je založena ve spisu. Po celou dobu řízení žalobce nenamítal, že by byla dopravní značka zakrytá a že by značku neviděl, toto poprvé namítal v žalobě. Materiální stránka přestupků byla pečlivě hodnocena v napadeném rozhodnutí.

8. Krajský soud v souladu s ust. § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný sdělili, že s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasí.
10. Ze správních spisů bylo zjištěno, že Městský úřad Kravaře rozhodnutím ze dne 30. 7. 2018, č. j. MUKR 12678/2018, uznal žalovaného vinným třemi přestupky, a to 1) že se úmyslně dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu tím, že dne 26. 8. 2017 v 18:45 hod. řídil v provozu na pozemních komunikacích v obci Kravaře-Dvořisko po ulici Ludmily Hořké ve směru od obce Štítina osobní motorové vozidlo tovární značky VOLKSWAGEN PASSAT, registrační značky X, kdy se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou. Obviněný svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. 2) Se úmyslně dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 26. 8. 2017 v 18:45 hod. řídil v provozu na pozemních komunikacích v obci Kravaře-Dvořisko po ulici Ludmily Hořké ve směru od obce Štítina osobní motorové vozidlo tovární značky VOLKSWAGEN PASSAT, registrační značky X, kdy jiným jednáním než je uvedeno pod písmeny a) až j) v § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu, a to v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy se neřídil dopravními značkami a to, že nerespektoval přenosnou svislou dopravní značku č. B 1 „zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulí č. E 13 „Mimo dopravní obsluhy“ umístěnou od křižovatky ulice Ludmily Hořké s ulicí Ivana Kubince ve směru k ulici Náměstí, kdy vjel za tuto přenosnou dopravní značku s dodatkovou tabulkou, kde byl hlídkou Policie České republiky před mostem přes řeku Opavu zastaven a kontrolován. Obviněný tímto jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v návaznosti na přílohu č. 3 a 6 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. 3) Se z nedbalosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne

26. 8. 2017 v 18:45 hod. řídil v provozu na pozemních komunikacích v obci Kravaře-Dvořisko po ulici Ludmily Hořké ve směru od obce Štítina osobní motorové vozidlo tovární značky VOLKSWAGEN PASSAT, registrační značky X, kdy jiným jednáním než je uvedeno pod písmeny a) až j) v § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, nesplnil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu, a to v rozporu s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy při řízení motorového vozidla neměl u sebe řidičský průkaz. Obviněný svým jednáním porušil ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobci byla za spáchání přestupků uložena podle § 125c odst. 5 písm. a), § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s počátkem ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a dále mu byla uložena povinnost zaplatit státu náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

11. Součástí spisového materiálu je Oznámení přestupku ze dne 26. 8. 2017, podle něhož se žalobce měl dopustit přestupku tím, že dne 26. 8. 2017 v 18:45 hodin v ul. Ludmily Hořké v Kravařích kontrolován hlídkou OOP ČR Kravaře jako řidič motorového vozidla Volkswagen Passat, RZ X, při kontrole nepředložil hlídce řidičský průkaz a v průběhu kontroly byl dále vyzván k provedení orientačního vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou a této výzvě se odmítl podrobit. Odborné lékařské vyšetření s odběrem biologického materiálu nebylo provedeno, po výzvě a poučení se mu řidič odmítl podrobit. Na přední stranu oznámení přestupku žalobce uvedl své vyjádření: „policista mě zastavil z důvodu zaujetí, nepodal mi žádnou výzvu ani poučení, z auta vytáhl hned test na alkohol a drogový test, přišel k autu a vložil mi připravený test na alkohol k rukám s výzvou „foukni“, přitom jsem sdělil, že jsem právě dokouřil a nemohu teď zkoušku provést, nehledě že porušil postupy policie“. Oznámení žalobce nepodepsal.
12. Ve spise je rovněž úřední záznam ze dne 26. 8. 2017, z něhož plyne, že tohoto dne v 18:45 hodin prováděla hlídka ve složení prap. A. S. a nstržm. L. H. dohled nad akcí Kravařský odpust 2017 v Kravařích-Dvořisku na křižovatce ulic Ludmily Hořké a Ivana Kubince. Ve směru od Štítiny na Kravaře jela tři osobní motorová vozidla, posledním z nich bylo vozidlo VW Passat CC bílé barvy. Vozidla pokračovala do zákazu vjezdu označeného dopravním značením. Z místní a osobní znalosti policistů bylo známo, že uvedené vozidlo v minulosti užíval žalobce, který je uživatelem omamných a psychotropních látek. Hlídka vozidlo zastavila. Po předložení osvědčení o registraci osobního motorového vozidla a občanského průkazu bylo lustrací zjištěno, že žalobce má vysloven zákaz řízení motorových vozidel od 4. 1. 2017 do 4. 1. 2999 a dále je v evidenční kartě řidiče uvedeno přerušení zákazu řízení motorových vozidel od 6. 3. 2017 do 4. 1. 3000. Nato hlídka vyzvala žalobce k provedení odborného měření přístrojem Drager na přítomnost alkoholu, a to slovy: „Pane H., v souladu se zákonem o silničním provozu Vás vyzývám k podrobení se testu, zda nejste ovlivněn alkoholem.“, čemuž žalobce vyhověl s pozitivním výsledkem 0,07 g/kg alkoholu v dechu v čase 18:51 hod. K dotazu policisty žalobce uvedl, že toho dne kolem 10:00 hod vypil jedno pivo. Opakovanou zkouškou byla naměřena hodnota 0,00 g/kg alkoholu v dechu. Poté žalobce uvedl, že před první dechovou zkouškou kouřil cigaretu a zřejmě z toho důvodu byla první dechová zkouška pozitivní. Výtisk první dechové zkoušky žalobce odmítl podepsat, druhý výtisk nebyl vytištěn z důvodu negativní hodnoty. Následně byl žalobce vyzván k provedení orientačního testu DrugWipe 5S na přítomnost jiné návykové látky pomocí testu ze slin, a to slovy: „Pane H., v souladu se

zákonem o silničním provozu Vás vyzývám k podrobení se orientačnímu vyšetření, zda nejste ovlivněni jinou návykovou látkou. Orientační vyšetření bude provedeno testem na detekci drog.“ Žalobce test odmítl s tím, že policista A. S. je zaujatý, protože žalobce vyšetřoval pro distribuci OPL. Vzhledem k tomu, že se žalobce odmítl podrobit orientačnímu testu, na přítomnost návykové látky, byl vyzván slovy: „Pane H., vyzývám Vás k odběru biologického materiálu spojeného s odběrem krve a moči, které bude provedeno na PZS PN Opava.“. Na tuto výzvu žalobce reagoval negativně a uvedl, že to má hlídka sepsat. V úředním záznamu se konstatuje, že na místě bylo sepsáno oznámení o přestupku, žalobci byla na místě zakázána další jízda, řidičský průkaz zadržen nebyl, protože nebyl předložen. Silniční kontrola byla nahrána na přenosnou videokameru. Ve vozidle se nacházela spolujezdkyně M. H., úřední záznam obsahuje její iniciály.

13. Součástí spisu je rovněž výpis z evidenční karty řidiče, dle které má žalobce 11 záznamů přestupků, rozhodnutí městského úřadu Kravaře ze dne 8. 8. 2017 o úplné uzavěře silničního provozu silnice II/467 v Kravařích v úseku od křižovatky s místní komunikací Ivana Kubince po místní komunikaci Náměstí z důvodu konání pouti sv. Bartoloměje od 25. 8. 2017 od 8:00 hod do 29. 8. 2017 do 3:00 hod. včetně nákresu dopravního značení v mapce. Spisová dokumentace obsahuje také DVD se čtyřmi videozáznamy zachycujícími silniční kontrolu. Z videozáznamů soud zjistil, že silniční kontrola proběhla v takové časové souslednosti, jak je popsáno v úředním záznamu ze dne 26. 8. 2017, žalobce se prvně zdráhal provést dechovou zkoušku na alkohol, namítal, že jsou proti němu policisté zaujatí, nejsou správně ustrojeni a poukazoval na všechna ostatní vozidla, která v místě silniční kontroly také stojí a nikdo je nekontroloval, později se dechové zkoušce na přítomnost alkoholu podrobil s výsledkem 0,07 g/kg alkoholu v dechu. Policista následně přistoupil k provedení testu na přítomnost drog, nato žalobce namítal, že byly porušeny zákonné postupy, nelze postupovat v řízení a požádal policistu, aby vše sepsal. Hlídka se žalobce opakovaně dotázala, zda je ochoten podrobit se testu na omamné a psychotropní látky. Žalobce uvedl, že není povinen odpovídat a z jeho jednání bylo zjevné, že není ochoten se testu podrobit, a proto policista vyzval žalobce, aby s nimi pokračoval k odběru biologického materiálu, tedy odběru krve a moči. Na to žalobce nepřistoupil. Z videozáznamu je zřejmé, že žalobce s policií soustavně diskutoval a zpochybňoval její postupy, jeho ústní projev byl útočný, zdůrazňoval, že výslovně test na přítomnost omamných a psychotropních látek neodmítl. Spontánně společně se spolujezdkyní hovořili o tom, že je považován za hlavního dealera v Opavě a policie je vůči němu zaujatá. Poté byla provedena druhá orientační dechová zkouška s negativním výsledkem, při které žalobce mimo jiné trval na tom, aby si sám rozbil originální balení náustku. Policie sepsala Oznámení přestupku včetně iniciál spolujezdkyně a toto oznámení policista předal žalobci do vozidla, aby se s ním mohl seznámit. Z videozáznamu je zřejmé, že policista podal žalobci jeden list oboustranně předtištěného formuláře. Toto oznámení žalobce odmítl podepsat i po opakované výzvě policisty, vyfotografoval si ho a vlastnoručně sepsal vyjádření. Následně nepodepsal ani výtisk testu z přístroje Drager a nesouhlasil s policejním zákazem pokračovat v jízdě z důvodu odepření podrobení se orientačnímu testu na přítomnost jiné návykové látky. Celková délka videí je 31 minut a 21 vteřin.
14. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že Městský úřad Kravaře zaslal žalobci písemnost nazvanou Oznámení a předvolání ze dne 5. 10. 2017 obsahující oznámení o zahájení přestupkového řízení, předvolání k ústnímu jednání nařízeného na den 30. 10. 2017 v 9:00 hod v budově Městského úřadu Kravaře a poučení a právech a povinnostech obviněného z

přestupku. Z obálek založených ve spisu se podává, že správní orgán zaslal Oznámení a předvolání žalobci na adresu trvalého pobytu Š. X, X a současně na adresu pro doručování Š.X, O.-J., X, O. Na obou obálkách vypravených dne 6. 10. 2017 odesílatel zvolil možnost „nevracet, vložit do schránky“, přesto se obě zásilky vrátily odesílateli jako nedoručené, na druhé zásilce zaslané na adresu pro doručování je uvedeno adresát je na uvedené adrese neznámý, nemá schránku. V protokolu o ústním jednání ze dne 30. 10. 2017 je uvedeno, že žalobce se nedostavil bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu, proto správní orgán jednal v jeho nepřítomnosti.

15. Správní spis dále obsahuje rozhodnutí orgánu prvního stupně, odvolání a jeho doplnění. V reakci na odvolací námitky ohledně nesprávného doručování písemnosti obsahující oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání správní orgán prvního stupně zajistil potvrzení žádosti o zřízení datové schránky žalobce jako fyzické osoby a jako podnikající fyzické osoby a sdělení Ministerstva vnitra, odboru eGovernmentu ze dne 19. 9. 2018, že datová schránka fyzické osoby ID X, jejímž držitelem je žalobce, byla zpřístupněna dne 23. 2. 2017 a byla trvale přístupná do 11. 5. 2017, kdy došlo k jejímu znepřístupnění ze zákona. Znovu zpřístupněna byla dne 18. 1. 2018 a od té doby je trvale přístupná.
16. Pokud jde o první žalobní námitku, tedy tvrzené nesprávné doručování písemnosti oznámení o zahájení řízení a předvolání, má krajský soud za to, že není důvodná. Námitka směřuje jednak k tomu, že správní orgán měl doručovat do datové schránky žalobce jakožto fyzické osoby podnikající. S tímto se krajský soud neztotožňuje. Ze sdělení Ministerstva vnitra, odboru eGovernmentu ze dne 19. 9. 2018, se podává, že datová schránka žalobce fyzické osoby ID X, byla znepřístupněna od 11. 5. 2017 do 18. 1. 2018. Předmětná písemnost byla vypravena dne 6. 10. 2017, tedy v době, kdy osobní datová schránka žalobce nebyla aktivní. Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování, na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu, fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Fyzické osobě se tedy doručuje na adresu podnikání pouze ve věcech týkajících se jejího podnikání, přičemž projednáváný přestupek nijak nesouvisel s podnikáním žalobce. Odkázat lze též na odbornou literaturu, a to komentář Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo, Správní řád, 6. vydání, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 119: „*Pokud si podnikající fyzická osoba zřídila datovou schránku, ale nezřídila si ji jako fyzická osoba, budou jí písemnosti netýkající se jejího podnikání doručovány postupem dle § 20 SpŘ, a nikoli do datové schránky.*“ Lze uzavřít, že správní orgán nebyl ke dni 6. 10. 2017 povinen doručovat žalobci do jeho datové schránky fyzické osoby podnikající ID X.
17. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom ohledu, že nemohla nastat fikce doručení předmětné písemnosti z důvodu, že má evidovanou adresu trvalého pobytu na ohlašovně Obecního úřadu Štáblovice, kde nemá domovní schránku, nebyl ohlašovnou vyzván k vyzvednutí zásilky a oznámení o neúspěšném doručení nebylo zveřejněno na úřední desce Obecního úřadu Štáblovice. Vzhledem k tomu, že žalobce správnímu orgánu nesdělil adresu pro doručování, postupoval správní orgán v souladu s výše citovaným ustanovením § 20 odst. 1 správního řádu, jestliže mu doručoval písemnosti na adresu trvalého pobytu. Podle ust. § 23 správního řádu nebyl-li adresát zastižena a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl. Fikci doručení upravuje § 24 odst. 1 správního řádu. Jestliže si adresát uložené písemnosti ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. V rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013-44 Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu není vyloučeno ani tehdy, pokud se doručuje na adresu trvalého pobytu adresáta, kterým je adresa ohlašovny. Doručení fikcí však není možné v situaci, kdy ohlašovna nepřebírá výzvy o uložení písemnosti dle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu.*“ K tomu krajský soud uvádí, že od doby rozhodování Nejvyššího správního soudu ve zmíněné věci došlo ke změně právní úpravy, kdy podle ustanovení § 10c zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, má s účinností od 1. 1. 2016 ohlašovna, v jejímž sídle má fyzická osoba trvalý pobyt, povinnost zajistit vhodné místo, kde bude možné uložit oznámení o uložení zásilky a výzvu s poučením. Ze správního spisu nevyvstala žádná pochybnost o tom, že by Obecní úřad Štáblovice neplnil svou zákonnou povinnost a ohlašovna by neměla zřízeno vhodné místo k zanechání oznámení o uložení zásilky. Nutno doplnit, že ohlašovny však nemají zákonem uloženou povinnost zveřejňovat oznámení o uložení zásilky na (elektronické) úřední desce, jak se domnívá žalobce, nýbrž mají povinnost zajistit vhodné místo pro jejich ukládání. Žalobce se proto nemůže dovolávat neúčinnosti doručení pouze z toho důvodu, že nebylo oznámení o uložení zásilky zveřejněno na elektronické úřední desce. Soud v tomto ohledu neprovedl dokazování žalobcem navrhovanými výpisy z úřední desky obce Štáblovice, neboť zjištění o obsahu úřední desky jsou v projednávané věci nadbytečná, nadto kopie elektronické úřední desky pořízené v době podání žaloby nemusejí odrážet skutečný obsah úřední desky v roce 2017, neboť v mezidobí mohlo dojít k sejmutí již neaktuálních sdělení apod.

18. Krajský soud rekapituluje, že z ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu zcela jasně vyplývá, že oznámení lze buď vložit do domovní schránky, nebo na jiné vhodné místo. Stěžejní je v této otázce také názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014-41, kdy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta.*“ Žalobci bylo rozhodnutí správního orgánu správně doručováno na adresu trvalého pobytu, zde mu byla zanechána na vhodném místě výzva k vyzvednutí zásilky s poučením. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 9. 10. 2017, a jelikož si ji žalobce ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl a nebylo mu ji možné vhodit do domovní schránky, skončila odběrní lhůta dne 20. 10. 2017 a následně byla zásilka vrácena správnímu orgánu. Dnem 20. 10. 2017 se tedy zásilka považuje podle § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou, a to bez ohledu na to, zda se žalobce s písemností fakticky seznámil či nikoliv.
19. Nad rámec soud konstatuje, že snaha správního orgánu o faktické doručení písemnosti je zřetelná z pokusu doručit žalobci Oznámení a předvolání také na adresu pro doručování „Š. X, O.-J., X O.“. Jedná se o adresu uvedenou v úředním záznamu Policie ČR ze dne 26. 8. 2017, která je policii pravděpodobně známa z úřední činnosti, neboť žalobce při silniční kontrole doručovací adresu do formuláře Oznámení přestupku nesdělil. Ani na této adrese však žalobce zásilku v zákonné desetidenní lhůtě nepřevzal a nenacházela se zde schránka, ve které by bylo možné zásilku zanechat. Soud je toho názoru, že za situace, kdy měl žalobce evidován trvalý pobyt na ohlašovně obecního úřadu a neměl aktivní datovou

schránku fyzické osoby, měl ve vlastním zájmu svou aktuální doručovací adresu sdělit správnímu orgánu prostřednictvím formuláře Oznámení přestupku sepsaném na místě silniční kontroly, ve kterém je pro tento údaj samostatná kolonka.

20. Ani druhá žalobní námitka, v rámci které žalobce namítá porušení zásady materiální pravdy a nedostatečné zjištění skutkového stavu, není opodstatněná. Stěžejním důkazem ve věci byl videozáznam, na němž je průběh silniční kontroly zaznamenán objektivně. Z ust. § 51 odst. 1 správního řádu plyne, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Videozáznam je ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu řádným důkazním prostředkem. Skutkový stav byl na základě citovaného důkazu a podkladů rozhodnutí zjištěn dostatečně a správní orgány dostaly své povinnosti vyplývající z § 3 správního řádu. Soud ve shodě s nimi považoval za nadbytečné provádět důkaz výsledkem policistů či spolujezdkyně H., neboť všechny podstatné okolnosti jsou z videozáznamu zjevné, je zachyceno, v jakém místě probíhala silniční kontrola a jaký byl postoj žalobce k provedení orientačního vyšetření na přítomnost jiných návykových látek a odborného lékařského vyšetření s odběrem biologického materiálu. Lze souhlasit se žalobcem, že videozáznam není zcela souvislý a skládá se z více videí, ty však na sebe s jednou výjimkou navazují. V čase 17:57 – 18:14 vyznačeném ve videozáznamu byla kamera vypnutá. Jedná se o časový úsek, kdy se policisté odebrali do služebního vozidla. Není však zjevné, čemu by měla být tato nezaznamenaná prodleva na závadu při posouzení skutkového stavu. Žalobce sám neuvádí žádné podstatné skutkové okolnosti, které se měly odehrát v době, kdy kamera nebyla zapnutá. Skutkově stěžejní momenty zaznamenány jsou, jak je popsáno výše a podle názoru soudu nejsou do věci vneseny pochybnosti pouze tím, že určitá doba není na videozáznamu zachycena. Soud v daných souvislostech poznamenává, že zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014 č. j. 5 As 126/2011-68). Správní orgány v projednávané věci těmito požadavky dostaly.
21. Krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani z důvodu namítaného nesprávného posouzení odmítnutí podrobit se vyšetření ze strany žalobce, což představovalo třetí žalobní bod. Předně je třeba odmítnout tvrzení o tom, že žalobce nebyl poučen o následcích odmítnutí požadovaných vyšetření, neboť mu nebylo předloženo poučení v papírové formě, protože z videozáznamu není patrné, zda formulář Oznámení přestupku měl i druhou stranu obsahující poučení řidiče. Jedná se o ničím nepodloženou spekulaci žalobce, která je navíc v rozporu se skutkovými zjištěními. Formulář Oznámení přestupku ze dne 26. 8. 2017 je oboustrannou listinou, kterou podle videozáznamu policista prokazatelně předal žalobci do vozidla, aby se s ní mohl seznámit. Z videozáznamu je zřejmé, že policista předal žalobci jeden list papíru, který byl potištěn oboustranně. Je nezpochybnitelné, že žalobci byl do vozidla předán právě dokument nadepsaný Oznámení přestupku, který je součástí správního spisu, neboť žalobce na něj vlastnoručně sepsal vyjádření. Je vyloučeno, aby žalobci předložený dokument postrádal druhou stranu obsahující poučení, když je z videozáznamu patrné, že policista žalobce

vyzval k podpisu druhé strany oboustranně předtištěného formuláře, což žalobce výslovně odmítl. Přední strana Oznámení přestupku obsahuje text: „Řidič byl dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. na místě vyzván k provedení orientačního vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou (dále jen „JNL“) ve smyslu § 20 zákona č. 65/2017 Sb.“ a dále „Řidič se po výzvě odmítl podrobit orientačnímu vyšetření...“ a dále také „Po výzvě a poučení se řidič odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření“. Zadní strana Oznámení přestupku obsahuje poučení ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ust. § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a ust. § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že nebyl náležitě vyzván k provedení vyšetření a poučen o následcích jeho odmítnutí, neboť toto je spolehlivě vyvráceno samotným zněním listiny Oznámení přestupku a vedle toho také důkazem v podobě videozáznamu.

22. Pokud jde o tvrzení, že poučení žalobce obdržel až ex post, dodatečně, odkazuje krajský soud na přílehlavou argumentaci uvedenou v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 As 146/2015 – 54. Stěžovatel nemůže svou obranu úspěšně založit na tvrzení, že nebyl dopředu poučen, že odmítnutím podrobení se lékařskému vyšetření poruší svou povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je nedbalostní delikt. Nadto žalobce měl prostor přistoupit na vyšetření dodatečně až po seznámení se s písemným poučením.
23. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že výzva k podrobení se orientačnímu vyšetření byla nedůvodná.
24. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, než alkoholem.
25. Podle ust. § 67 odst. 1 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je Policie v souvislosti s odhalováním a šetřením přestupku oprávněna vyžadovat mj. provedení orientačního vyšetření při podezření na ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou pomocí dechové zkoušky nebo odběrem slin anebo potu.
26. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, účinném do 30. 5. 2017, orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky než alkoholu, je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem jiné návykové látky, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s užitím jiné návykové látky.
27. Podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, účinného od 31. 5. 2017, je orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření povinna se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek.

28. Žalobce ve své argumentaci odkazuje na ust. § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a poukazuje na absenci důvodné domněnky, že v době před učiněním výzvy byl pod vlivem návykové látky. Pro úplnost soud uvádí, že uvedený předpis ke dni spáchání přestupku již nebyl účinný, neboť k přestupku došlo dne 26. 8. 2017 a žalobcem odkazované ustanovení pozbylo účinnosti dne 30. 5. 2017. Zákon č. 379/2005 Sb. byl nahrazen zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Obsah úpravy v § 20 a 21 zákona č. 65/2017 Sb. nicméně zůstává obdobný, a proto je aplikovatelná dosavadní judikatura.
29. Krajský soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí na straně 6, kdy žalovaný uvedl, že jedním z úkolů policie je dohlížet nad bezpečností silničního provozu a jsou oprávněni v souvislosti s tímto úkolem realizovat určitá opatření. Žalobce se v důsledku porušení dopravního značení choval v rozporu s právními předpisy, choval se nestandardně, a postup policie byl tedy zcela odůvodněný, neboť bylo na jejich uvážení, aby v dané situaci vyhodnotili potencionální ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.
30. V této souvislosti soud odkazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 2 As 146/2015-45, v němž učinil závěr, že „*Zákon o silničním provozu a zákon č. 379/2005 Sb. mají odlišný předmět úpravy, nejedná se o vztah obecného a zvláštního. ... Zatímco ustanovení zákona o silničním provozu upravují povinnosti řidičů podrobit se vyšetření, resp. pravomoc Policie ČR vyzvat řidiče k vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou [§ 5 odst. 1 písm. f) a g), § 124 odst. 10 písm. f) a g) citovaného zákona], zákon č. 379/2005 Sb., v § 16 odst. 2 upravuje podmínky, za jakých se orientační vyšetření a odborné lékařské vyšetření provede, příp. neprovede, a způsob jejich provádění. Tato právní norma tedy nestanoví, kdy může Policie ČR při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích příslušné (orientační) vyšetření sama provést, resp. provedení (lékařského vyšetření) nařídít, protože to je stanoveno zákonem o silničním provozu.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v téže rozhodnutí současně uvedl, že „*Lékařské vyšetření dle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., nesmí být prováděno bezdůvodně, svévolně či dokonce šikanózně. Uplatní se pouze za situace, ve které se lze důvodně domnívat, že vyšetřovaný řidič řídí motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, resp. pod vlivem jiné návykové látky (§ 16 odst. 3).*“ Krajský soud shodně jako žalovaný, dospěl k závěru, že za situace, kdy se žalobce na místě podrobil orientačnímu vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, avšak odmítl orientační vyšetření zjišťující obsah jiné návykové látky pomocí rychlého drogového testeru DrugWipe 5S, přičemž z kamerového záznamu se podává, že jeho chování bylo nestandardní, arogantní a policisty stále poučoval a diskutoval s nimi, lze dospět k závěru, že za této situace měli policisté důvodné pochybnosti, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky. Jejich výzva k odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah jiné návykové látky tak byla zcela oprávněná, o to spíše v situaci, kdy měli z místní a osobní znalosti povědomost o tom, že žalobce je uživatelem omamných a psychotropních látek, jak je uvedeno v úředním záznamu ze dne 26. 8. 2017. Je v zájmu prevence a v souladu se smyslem právní úpravy, aby policie mohla dodržování právních předpisů kontrolovat a vynucovat. Z videozáznamu ani dalšího obsahu správního spisu neplyne, že by postup policistů vůči žalobci byl šikanózní či jakkoliv excesivní, naopak jednání žalobce při silniční kontrole jako běžné hodnotit nelze.

31. Odkazuje-li žalobce v žalobě na dokument Závazný pokyn policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. 12. 2009, pak tento není obecně závazným právním předpisem a slouží pro interní postupy Policie ČR, není pro soud závazný a soud má pochybnost, že se jedná o aktuální a platné znění dokumentu. Tento předpis je návodem, jak má policista postupovat a demonstrativně uvádí, z jakých okolností může policista zjistit podezření na řízení pod vlivem návykové látky, avšak nevylučuje, že existují i jiné indicie a důvody.
32. Pokud jde o čtvrtý žalobní bod, tj. nevypořádání námitky podjatosti policejního orgánu, z části na ni krajský soud již odpověděl v předchozích odstavcích. Žalobce kromě obecného ničím nepodloženého tvrzení o zaujatosti policistů vůči němu, žádnou konkrétní zákonem předvídanou okolnost (§ 14 odst. 1 správního řádu), která by mohla vést k pochybnosti o nepodjatosti policistů, netvrdil. Ani z obsahu správního spisu neplyne, že by policisté byli vedeni jiným motivem, než dodržováním služebních povinností. Je přirozené, že policista bude kontrolovat osobu, o které má znalost, že se dopouští porušování zákona (žalobce měl ve výpisu evidenční karty řidiče jedenáct záznamů přestupků) a ohledně které má z místní a osobní zkušenosti podezření, že je uživatelem drog. Tvrzená znalost žalobce policistou z vyšetřování pro podezření z distribuce omamných a psychotropních látek nezakládá jeho podjatost. Soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí a považuje jej za dostatečné vypořádání žalobcovy odvolací námitky.
33. Soud neshledává důvodnou ani poslední pátou žalobní námitku. Okolnost, že dopravní značka nebyla dobře vidět, protože byla zastíněná, případně, že ji žalobce přehlédl, by žalobce jistě uvedl již na místě silniční kontroly, nikoliv poprvé až v žalobě. Odvolací námitky a vyjádření žalobce při silniční kontrole, kdy uvedl, že do zákazu vjel, aby se mohl s vozidlem otočit, spíše odpovídají tomu, že žalobce si byl dopravního značení vědom. Pokud jde o otázku materiální stránky přestupku, soud se zcela ztotožňuje se žalovaným a má za to, že se s materiální stránkou přestupku se v bodě 6 na straně 6 napadeného rozhodnutí vypořádal dostatečně. Jak Nejvyšší správní soud dovodil např. v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 – 32, „*formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Pouze v případě, kdy existují významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 – 81). V daném případě nelze konstatovat přítomnost významných okolností, které by vyloučily, aby byl jednáním žalobce porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Za ten je možno v dané situaci označit zájem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v exponovaném místě v době konání poutě, kdy lze očekávat, že se zde bude pohybovat daleko vyšší množství chodců, než je obvyklé. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by toto vyloučily.
34. Soud dospěl k závěru, že žalobcem navrhované důkazy s ohledem na výše rozvedené hodnocení věci, jsou nadbytečné. Dostatečný podklad pro rozhodnutí soudu představoval správní spis.
35. Krajský soud uzavírá, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí dostaly, zcela dostatečně se

ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí jsou zákonná. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. 5. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně